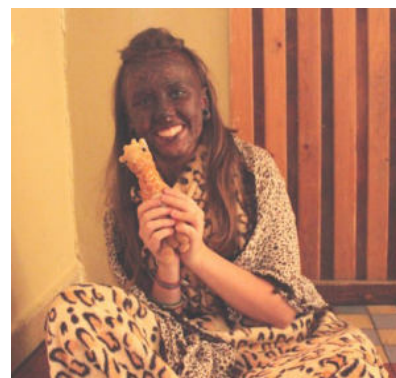
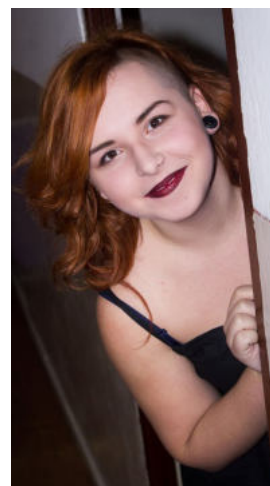

IN NO

(Internátne novinky)

občasník

Školský internát v Ružomberku
školský rok 2014/2015

Pár slov

Máme tu nový školský rok a s ním aj pokračovanie nášho časopisu. Zmenil síce svoj názov, ale opäť vám bude prinášať nielen novinky z nášho internátneho života, ale aj vaše názory a postrehy z každodenného bytia.

V živote každého z nás sa dejú zmeny - bez nich to jednoducho nejde. Niektoré sú pozitívne, o iných sa to povedať nedá. V poslednom čase však vidíme istú nevšímavosť a ľudskú "nespolupatričnosť". Žijeme systémom "len nech sa ma ten problém netýka". Zabúdame na svojich priateľov, spolužiakov a bez akéhokoľvek ostychu ich necháme v kaši. Podstatné je, že my sme čistí. Škoda, že si neuvedomujeme, že o niekoľko dní, týždňov, mesiacov môžeme byť na ich mieste a aj nám sa "priatelia" otočia chrbtom!

Preto vám prajeme veľa úspešných a príjemných dní, kedy sa budete môcť spoľahnúť na ľudí okolo vás, lebo len tí sú skutoční "kamaráti do dažďa"!

Redakčná rada

Obsah:

Imatrikulácia

Ako nás prijali

Kampaň Červené stužky

Žilina a Červená stužka

Jesenné inšpirácie z papiera

Adventné obdobie

Nástrahy moderného sveta - ekonomika pre každého

Tvorivosť v nás ukrytá:

Slovensko a naše pocity

Drogy? Toto je moja odpoveď.

"Ženy a šport"

Internát - moje spomienky

Vianoce v internáte

Núdzové bývanie zabezpečené pre:

Imatrikulácia

Hlavnou myšlienkou tohtoročnej imatrikulácie bola multikultúra, bývanie v azylovom dome. Prváci boli rozdelení do skupín podľa jednotlivých národov, ktoré mali predstaviť ostatným, mali prísť oblečení v ich typickom oblečení a, samozrejme, čakali ich aj menej príjemné úlohy. Po ich splnení sa však stali plnohodnotnými obyvateľmi nášho internátu - dostali k tomu dokonca azylový preukaz.

Dúfame, že to bola pre všetkých vydatená akcia. My sme ju pripravovali s veľkou chuťou!

Tretiaci ŠI

Ako nás prijali

14.10.2014 bol pre nás, všetkých prvákov, iný. Mali sme byť oficiálne prijatí do internátnej rodiny. Tretiaci nám už týždeň pred tým oznámili, čo bude našou úlohou a my sme vymýšľali, ako sa predstavíme, čo si oblečieme...

Niektorí mali síce obavy, že sa "strápnia", ale nakoniec sme si povedali, že trochu srandy nikomu z nás neublíži!

Pripravení a zvedaví sme vchádzali do jedálne, kde sa nám vo dverách ušla výživná pleťová maska - ov-sené vločky, med a vajíčka. Neskôr sme predstavili krajiny, z ktorých pochádzame a uviedli sme dôvody, prečo žiadame o azyl. Aby sme ho dostali, museli sme splniť úlohy, ktoré vyvolávali výbuchy smiechu nielen v obecnstve. Po ich splnení sme dostali potvrdenie o núdzovom pobyte. Odmenou za našu statočnosť bola aj diskotéka.

Ďakujeme za srdečné prijatie!

Prváci - azylanti

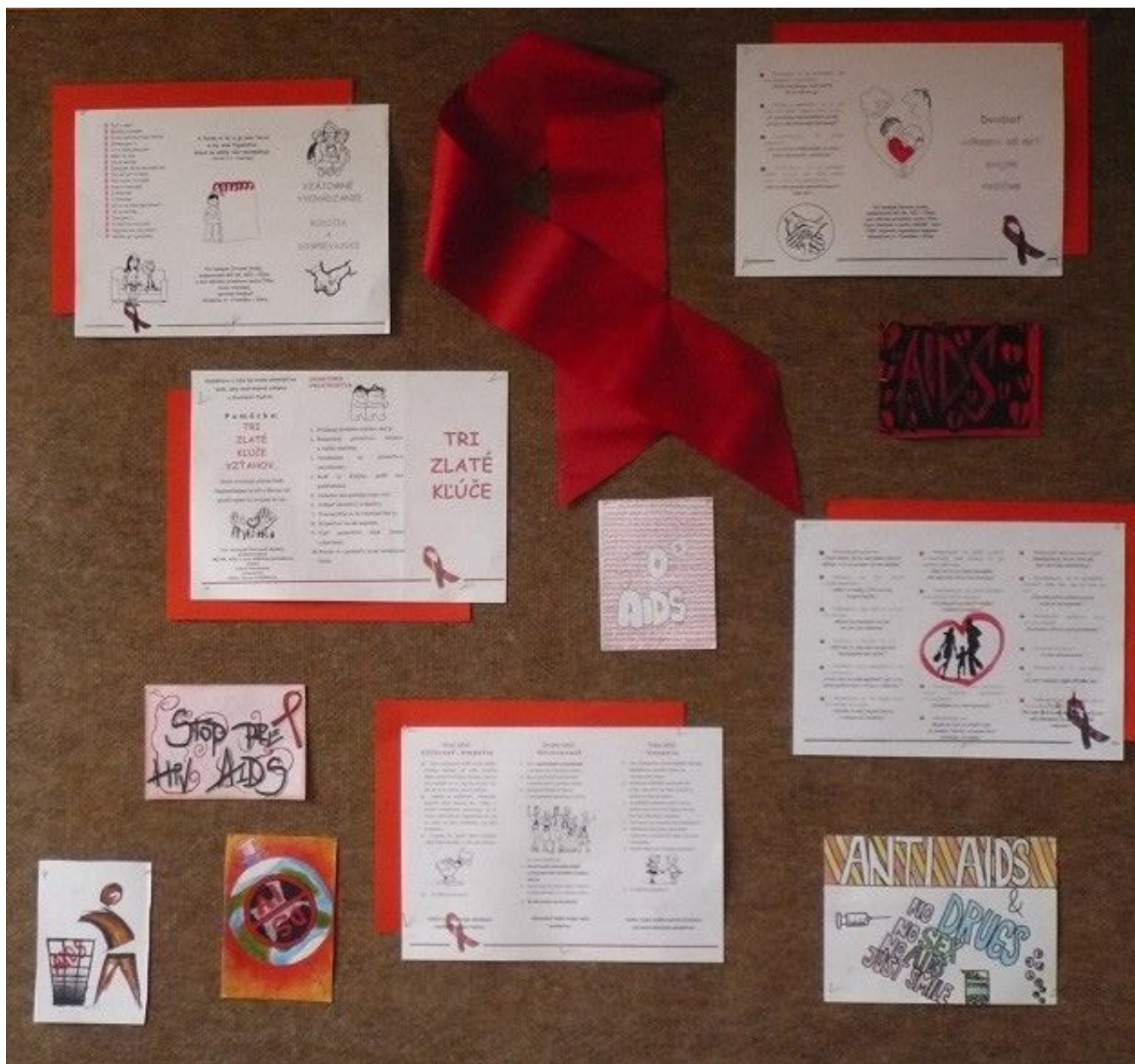

Kampaň Červené stužky

V našom ŠI je už tradičnou jesennou aktivitou, ktorej sa venujeme s plným nasadením. Zapájame vždy nových žiakov a aj v jednotlivých výchovných skupinách sa pani vychovávateľky zaoberajú témami, ktoré súvisia s kampaňou – zodpovedné partnerstvo, zdravý životný štýl, prosociálne cítiaci mladý človek, dobrovoľníctvo vo svojom okolí a pod.

Na úvod kampane bola vyhotovená hlavná nástenka s prácami žiakov a nástenky na poschodiach v jednotlivých výchovných skupinách, ktoré približujú rôzne zamerania kampane. Súčasťou kampane je aj premietanie filmov, ktorého sa zúčastňovali hlavne žiaci 1. ročníkov. Aktivita „Živá červená stužka“ sa uskutočnila v našom ŠI 19.11.2014 vo vestibule. V pondelok 1.12.2014 sme sa zúčastnili aj vyhodnotenia kampane v Žiline.

Mgr. Iveta Červeňová, vedúca výchovy a koordinátorka pre kampaň ČS

Žilina a Červená stužka

Dostali sme úlohu – nakresliť pohľadnicu s témou AIDS. Ďalšou bolo vytvoriť živú stužku. Zapojilo sa nás veľmi veľa. Prišiel deň vyhodnotenia a pani vychovávateľky vybrali šesť ľudí z internátu. Boli to Matej Hlbočan, Jakub Gallo, Katarína Beňušová, Kristína Blštáková, Katarína Verešová a ja. S pani vychovávateľkou Kenderovou sme sa v pondelok ráno stretli na stanici a čakali sme na vlak. Cesta ubehla rýchlo. Potom sme prešli skoro celou Žilinou na Mestský úrad. Bolo tam veľa študentov. Posadili sme sa a čakali na začiatok. Na úvod nám pár študentov zahrало na husliach a potom sa začala prezentácia. Dozvedeli sme sa mnoho nových informácií. Potom prišlo na rad vyhodnocovanie. Podľa mňa, najkrajšie pohľadnice neboli úspešne ohodnotené. No aj tak sme odišli ako víťazi. Bol to super deň! Som rada, že som sa mohla na ňom zúčastniť.

Natália Rudincová

Jesenné inšpirácie z papiera

„Papierová šou“ = tvorivo-zábavné popoludnie bolo súčasťou kampane Červené stužky. Úlohou tímov bolo vytvoriť odev, kostým z letákov, zberového papiera – kreativite a tímovej spolupráci sa medze v tento deň nekládli. Podstatou bolo stráviť aktívnou formou voľný čas (odpútať sa od obrazoviek počítačov, mobilov). V časovom limite vznikali úžasné modely, ktoré boli vtipne okomentované našimi moderátorkami a súčasne aj porotkyňami. Námaha a fantázia súťažných tímov bola odmenená vecnými cenami.

Vyhodnotenie: 1. miesto: **Dúhová víla**
2. miesto: **Shrek a Zimná kráľovná**
3. miesto: **Nevesta**

Adventné obdobie

Sv. Mikuláš

6. december je sviatok sv. Mikuláša a aj my v ŠI ho slávime. Prišiel nás pozrieť osobne sv. Mikuláš a mal so sebou na pomoc čertice a anjelov s darčekom, ktoré priniesol. Sv. Mikuláš bol ochotný a navštívil všetkých študentov stredných škôl v ŠI. Popýtal si aj básničku! Niektorí sa odvážili a aj zarecitovali alebo zaspievali. Za ten čas im anjeli odovzdali ovocie, ktoré bolo pridelené študentom. Ale netreba toľko slov. Každý vie a vidí to svojimi očami. A to je najhlavnejšie.

Ďakujeme sv. Mikulášovi a jeho pomocníkom!

Sv. Lucie

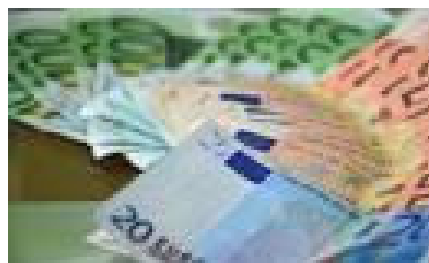
Dodržiavaním tradícií nezabúdame na našu minulosť. Stalo sa tak aj tento rok. Lucie zahalené v bielych plachtách s pomúčenými tvármi a husacími brkami v rukách vymetali všetky kúty a zahánali zlých duchov, pričom nemohli prerievať ani slovka. Ale podarilo! Od študentských izieb, cez kancelárie pani vychovávateľiek až po vrátnicu všetko je očistené, aby sme si tu pokojne mohli nažívať celý nadchádzajúci rok.

Natália Rudincová

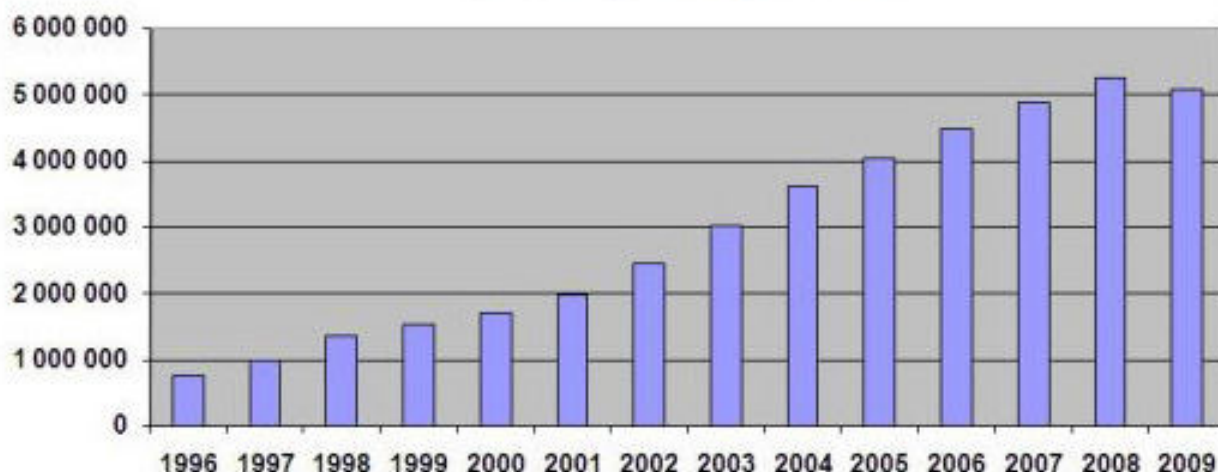

Nástrahy moderného sveta - ekonomika pre každého

Kreditná karta je druh platobnej karty, opak debetnej karty. Je to platobná karta s prideleným kreditom poskytnutým bankou alebo inou úverovou spoločnosťou, možným na prečerpanie. Zväčša sú tieto prostriedky bankou neúročené nejakú vopred stanovenú dobu, dokedy je možné úverový rámec splatiť bez akéhokoľvek úročenia. Táto doba sa volá bezúročné obdobie. Nad tento časový rámec sa musí splatiť aspoň vopred dohodnutá minimálna splátka a rozdiel prečerpanej sumy sa úročí vopred dohodnutou úrokovou sadzbou.

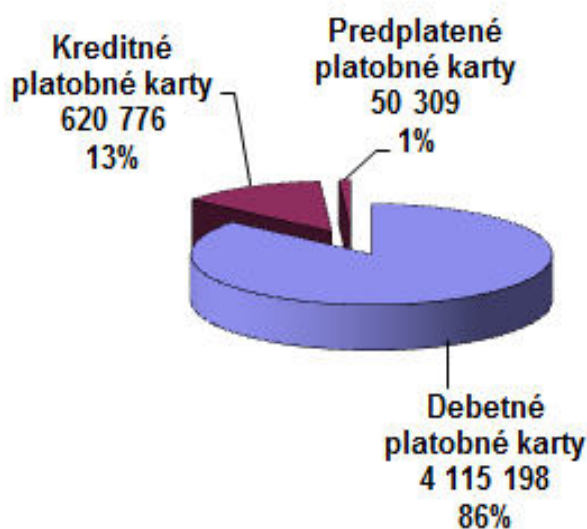

Počet vydaných platobných kariet

Debetná karta je druh platobnej karty, opak kreditnej karty. Je to platobná karta pevne viazaná na bankový účet, ktorou možno čerpať prostriedky do výšky (často aj povoleného záporného) zostatku na bankovom účte. Je určená predovšetkým na platby u obchodníkov a na výbery peňazí z bankomatov. Jednotlivé platby či výbery z bankomatu sú priamo strhávané z bankového účtu. Tento druh karty dávajú banky takmer ku každému bežnému účtu. V praxi to znamená, že akákoľvek platba je automaticky preverená v banke, či je na účte dostatok finančných prostriedkov a následne sú peniaze stiahnuté z účtu. Pokiaľ účet nedovoľuje ísť do mínusu, alebo na účte nie je dané množstvo peňazí, platba nebude zrealizovaná.

Podiel počtu vydaných platobných kariet

Prečo mať rád Slovensko?

No, zrejme už len z toho jedného простého dôvodu, že je to moja domovina, môj rodný kraj. Vidieť a dívať sa na našu krajinu akoby očami zaľúbeného chlapca dívajúceho sa na svoju milú a vidieť nielen to krásne, ale brať ju aj s nedostatkami ako to najkrajšie.

Mať záložný plán „B“ a neváhať ho použiť, akonáhle sa nám začne po vzrušení z niečoho nového, siahať po možnosti odsunúť Slovensko na druhú koľaj a preskočiť na prichádzajúci vlak, ktorý ide závratnou rýchlosťou len preto, že kupé vyzerá božsky, nie je príliš prezieravé.

Posadíme sa na zamatované sedadlá a zistíme, že sú vypchaté niečím, čo nám nedá pohodlne sedieť. Nie je predsa len lepšie byť vo vlaku, ktorý ide rýchlosťou primeranou ľudským možnostiam bez rizika zranenia sa a byť na prvý pohľad v nie príliš prepychovom kupé? Možno má poťah nejakú tú škvrnu, možno aj diery, ale vieme, na čom sedíme a predstava dlhej, ale pohodlnej cesty je na nezaplatenie.

Snažila som sa týmto povedať, že množstvo ľudí sa na Slovensko nepozera svojimi očami, ale siahajú hneď po možnosti odísť!

Cestovať metrom môžeme v ktorejkoľvek európskej metropole, ale z okna vidíme len múry, tmu a vlastný mihotavý obraz v podzemí. No áno, na Slovensku sa nenachádza nič podobné, ale cestovanie vo vlaku naprieč krajinou je úchvatné – lúče zapadajúceho slnka nad zasneženými vrchmi, prebúdajúci sa deň nad vlniacimi sa lánmi, prevažujúce sa oblaky na modrej oblohe. Naše oči si v metre musia privykať na tmu a umelé svetlo, ale vo vlaku k nám preniká živé svetlo.

Prečo milovať Slovensko? Slová sú zbytočné, pretože každý kopec, rieka, kvietok hovorí za všetko – je jedinečné, naše!

Zuzana Čupajová

Moja drahá vlasť – Slovensko.

Na úvod si poďme povedať niečo o Slovensku, dobre? Slovensko, celým názvom Slovenská republika, je vnútrozemský štát v srdci Európy. Má rozlohu 49 036 km² a žije tu približne 5,43 milióna obyvateľov. Hraničí s Českom, Rakúskom, Poľskom, Ukrajinou a Maďarskom. Hlavným a najľudnatejším mestom je Bratislava. Slovenská republika je parlamentnou demokraciou, štátnym jazykom je slovenčina, ktorá patrí medzi najťažšie jazyky sveta. Od 1. mája 2004 je Slovensko členom Európskej únie, od 21. decembra 2007 je členom Schengenského priestoru. Od 1. januára 2009 je 16. členom Európskej menovej únie – Eurozóny a oficiálnou menou sa stalo euro, ktoré vystriedalo slovenskú korunu. Toto si môžete prečítať na wikipédii.

Podľa môjho názoru je Slovensko krásny malý štátik s dostatkom vody, ale nie financií pre jeho rast. Ja osobne pochádzam z Turca, z jedného krásneho kúpeľného mesta, ktoré sa volá Turčianske Teplice. Poznáte ho? Dá sa tu dobre okúpať v Aquaparku. Teda, ak ste nejaký bohatý Rus, ktorý si to rád zaplatí. Ale ináč je tu fajn. Vážne. Máme tu krásny park s lavičkami slávnych. Napríklad Mário Radačovský dostal baletnú lavičku s dvoma baletkami, Jozef Bednárík plátenú režisérsku, Heda Melicherová zo SLUK-u zasa folklórnu. Plus mnoho iných. Sú vážne skvelé a pobavia.

Na Slovensku nájdete mnoho krás. Napríklad jaskyne, vodopády, minerálne pramene, ale aj hory a kaštiele, zrúcaniny hradov. Krásne scenérie. Mať dostatok času a peňazí, idem si to pofotiť a spravím výstavu.

Naši umelci sú tiež skvelí, napríklad operní speváci, folklórni tanečníci. Máme množstvo divadiel, kín, seriálov, sem-tam nejaký ten filmík, o ktorého existencii vedia asi iba jeho tvorcovia. Obdivuhodné dokumenty o našom národnom povedomí nájdeme v Matici slovenskej v Martine. Bola som tam ešte so školou a bolo to tam fajn, ako si pamätám.

No a skutočný dôvod prečo mám rada Slovensko je ten, že som tu vyrastala, mám tu rodinu, priateľov a korene.

Radka Frindtová

„Slovensko - moja domovina“

Slovensko je malá krajina s malým počtom dobyvateľov. Možno si veľa z vás povie: „Keby som sa tu nenarodil/a, tak ani neviem, kde Slovensko je.“ Ja som sa tu narodila a musím povedať, že by som sa nechcela narodiť nikde inde. V hlavách sa vám teraz premietajú myšlienky, ako sú napr.: „Tej babe, čo to píše, asi šibe! Je normálna? Ja by som sa chcela narodiť vo veľkom meste alebo štáte, ktoré každý pozná!“ Zamyslime sa nad tým v tejto chvíli. Keby nebolo Slovensko, nie sme ani my, naši rodičia, starí rodičia, prosto nikto z nás. Nespoznali by sme týchto super ľudí, čo poznáme. Odpoveď typu „no a čo“ nie je odpoveď. Keby Slovensko nebolo, tak toto nečítate a ja nepíšem.

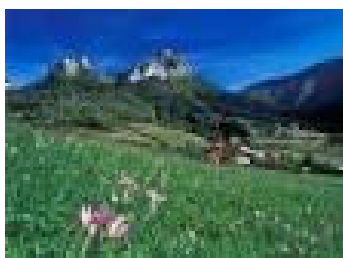
Buď hrdý/á na to, že si práve zo Slovenska. Predstav si napríklad New York. Porovnajme si ho so Slovenskom. Áno, pod slovom New York si predstavíme veľké a pekné mesto, veľa obchodov, svetlá... No neuvedomujeme si, čo všetko sa tam deje. Doprava je tam strašne hustá. Keď sa snažíš prejsť cez cestu, bojíš sa, že ťa zrazí auto. V noci nemôžeš ísť po uliciach bez toho, aby si sa nebál/a, že ťa niekto bodne nožom. Nehovorím, že na Slovensku sa to nedeje! Deje sa to všade. Na tom sa nič nezmení. Možno si hovoríš, že píšem hlúposti. Je to môj názor, nie tvoj. Ty si musíš spraviť ten svoj. Si rád/ rada, že ešte vidíš zeleň, lúky, lesy? Toto v tých veľkých mestách neuvidíš! A o pasúcich sa zvieratách na lúkach už ani nehovorím.

Slovensko je krásne! Nájdeš tu veľa pekných vecí. Slovensko je bohaté nielen zeleňou, ktorú je vidno, no Slovensko má aj rôzne kultúrne pamiatky, múzeá, galérie, hrady a zámky. Dokonca žijú na Slovensku aj exotické zvieratá, o ktoré je dobre postarané. Na uliciach nájdeš mnoho dobrých a milých ľudí, ktorí sú ochotní pomôcť ti. Keď ti aj nepomôžu a sú k tebe zlí, TY nikdy nevieš, či nemajú zlý deň, či aj im netreba pomôcť, či sa im niečo zlé nestalo. Predsa aj ty mávaš zlé dni a tiež nie si najmilší. No aj takým ľuďom treba venovať úsmev.

Prišiel/ prišla si až sem a to je dobre. Zaujímajú ťa aj názory iných na Slovensko. Určite máš aj svoj. Ja nechcem, aby si ho menil! Je to TVOJ názor a nikoho iného. Snaž sa to tak aj brať. Nepočúvaj iných, nenechávaj iných rozhodovať za seba. Ber to tak – žiješ len raz, tak si život uži naplno! Precestuj celý svet a sprav si o Slovensku vlastný názor. Napíš si na papier negatíva a aj pozitíva. Už som to spomínala – Slovensko je malé, no ak my, EUDIA, budeme spolu držať pokope, spravíme ho silnejším a väčším!

Môj názor? Slovensko je malé, no obyvatelia veľkí! Mám svoje sny. Áno, chcem precestovať svet! A prečo? Pretože ho chcem spoznať. No najskôr chcem spoznať Slovensko a potom svet. Pre mňa je Slovensko dôležité. Slovensko, Slovensko, Slovensko... Som rada, že som sa tu narodila. Som hrdá na to, že som Slovenka. Keď si na to hrdý/á aj ty, povedz si to nahlas! Nehanbi sa za to!

Natália Rudincová

Drogy? Toto je moja odpoveď.

Čo si predstavíte pod slovom drogy? Cigarety, alkohol, marihuana... Mám pocit, že veľa z vás už niečo z toho skúšalo. Niektorí ešte stále fajčíte, pijete alkohol alebo fajčíte marihuanu, šnupete kokaín alebo si picháte pervitín. Zamysleli ste sa nad tým niekedy? Viete ako ubližujete svojmu zdraviu? Učilo a aj sa o tom učí v škole. No niekto to má pas. Aký máš z toho pocit? Robíš to pre to, aby si sa zapáčil dievčatám alebo chlapcom? Podľa mňa, ak si normálny, nepotrebuješ to k životu. Toto potrebujú len slabí ľudia!

Keď si sem-tam trochu vypiješ na nejakej oslave, to nie je nič zlé. To si vypije asi každý. No opiť sa donemoty, to už je moc. Keď ideš po meste a vidíš ako nejaký opitý človek ide oproti tebe, radšej sa mu uhneš, alebo ideš niekde inde, aby si ho nestretol, pretože smrdí, chodí z jednej strany na druhú a ty nevieš, kedy do teba narazí a začne ti nadávať, prečo mu nejdeš z cesty. Ty sa snažíš z toho vymotať, no nejde to a on začína byť agresívny. Jediné, čo ti ostáva, ak ňu ešte nechytí, tak utekať. **UVEDOMUJEŠ SI, ŽE AJ TY SI TAKÝ, KEĎ SI MOC OPITÝ?**

Fajčenie. Mladí sa robia machrami. Starší sa nevedia odnaučiť od toho. No ty si tým strašne ubližuješ. Pľúca sa ti snažia povedať, že im ubližuješ, no ty ich nepočuješ, pretože ti to nemajú ako povedať. Tak len ticho trpia. Po každom fajčení smrdíš ako „starý neumytý cap“. Keď si to tak vezmeš, jedna krabíčka cigariet stojí cca 3€. Ak vyfajčíš veľa krabíčiek za týždeň, tak je to dosť peňazí. Čo všetko za ne môžeš mať? Ak si mladý, môžeš mať nové oblečenie, veci do školy. Ak máš dievča alebo chlapca, môžeš jej/mu kúpiť darček, môžeš ísť niekde na pizzu alebo kofolu. Ak máš rodinu, môžeš urobiť väčší nákup, kúpiť deťom sladkosti. Sú rôzne možnosti.

Šnupanie kokaínu. Urobíš si čiaru a vdýchneš to do seba. Potom je jasné, že potrebuješ vreckovku, lebo čo ti ostalo v nose potrebuješ dať preč, lebo ňu to štekli. Pichanie pervitínu. Áno, zo začiatku je to úplná bomba, no časom ňu to ňahá dolu vodou. Na rukách máš z toho hnusné modriny, jazvy. Človek si to neuvedomuje až tak dobre, ale robí to. Prečo si nepovieš chcem byť IN?! Je to také zložité? Prečo nepovieš: „Som lepší ako oni!“ Keď ti bude niekto ponúkať alkohol, nepovieš mu: „Prepáč, ale ja si nedám, nemám na to dôvod a nechcem si ničiť zdravie!“ Keď vidíš cigarety, povieš si „mňam“, ale zároveň sa snažíš presvedčiť myšlienky o tom, aby to prekonali. A pri každom zachytení slova cigarety, myšlienky si povedia: „No fuj! Niekedy to bolo dobré, no teraz mi ešte aj ten dym z nich vadí!“ Možno si myslíte, že ten, kto toto písal, tak to nikdy neskúšal. Možno je to tak, možno nie. Ja len viem, že si vážim svoje zdravie a nechcem zomrieť v mladom veku. Chcem mať deti, vnúčatá aj pravnúčatá. Chcem sa venovať naplno športu.

Ak ste zmenili na drogy názor – že sú zlé a nie dobré – v tom prípade vám **DRŽÍM PALCE!** Nenechajte sa ovplyvniť rečami iných, ale myslíte vlastnou hlavou!

Myšlienky typu „tá baba je šibnutá“ si nechaj len v hlave. Ja ti do hlavy nechcem tlačiť kaleráby! **NO KEĎ BUDEŠ STARŠÍ, POCHOPÍŠ TO A BUDEŠ TO LUTOVAŤ!** Zmeň to, kým môžeš!

Natália Rudincová

„Ženy a šport“

Akýmsi zázrakom sa ku mne dostala téma: „Ženy a šport“. Dosť ma to prekvapilo, lebo ja a šport sme ako Veľká Británia a Francúzsko počas 30-ročnej vojny. Dúfam, že tento náš značne disfunkčný vzťah, tí, čo ma poznáte, chápete.

Ženy v dnešnej dobe sa inšpirujú bábikou Barbie a jej „dokonalosťou“. Ženy si myslia, že musia mať miery 90-60-90 a 50 kg, aby boli krásne. Tvrdím, že ide o pomýlený názor. Nehovorím, že krása pochádza z hĺbky duše, lebo k vzájomnej príťažlivosti potrebujeme aspoň pekný úsmev!

Za posledných niekoľko storočí sa v móde vystriedalo niekoľko diét. Napríklad: 90-dňová, ktorú som sama vyskúšala a bola fajn. Na každý deň iné jedlo, niekoľkokrát týždenne cvičiť a žiadne sladkosti. Po mesiaci vám to začne liezť na mozog a seknete s tým. A vitaj jojo-efekt! Potom tu máme tzv. Polystyrénovú diétu. Tú skúšala moja mama. Vážne jej pomohla, ale pila k tomu nejaké „zázračné“ koktaily. Gro tejto diéty je v tom, že jete všetko okrem pečiva, ktoré nahrádzate práve „polystyrénom“. Ďalej poznám octovú, ovocnú, ryžovú, delenú.....v každom ženskom časopise prinesú každý týždeň novú a zaručenú, a o pár strán ďalej recepty na čokoládové koláčky? Teraz si vyber!

K upravenej strave, pravdaže, patrí aj pohyb, teda športovanie. Tak napríklad taký beh, je super, prečistí hlavu, no bez kondičky vyplujete pľúca. Nahraďme ho chodením po schodoch, ktorým si vyformujeme pevný zadok, ale trpia kĺby. Na zahodenie nie sú ani drepy, ktoré vyžadujú udržať rovnováhu, a to keď máte ťažisko „proklate nízko“, tak dovi. Ešte spomeniem kliky – existujú tzv. ženské, vraj ľahšie, ale aj tu treba silné ruky. Bonusom sebatrýzne sú podľa mňa brušáky. Nie a nie odlepiť chrbát z podložky a ešte dosiahnuť to, aby sa stretla hlava s kolenom.

Lepšie ako sa trápiť doma sama, je zájsť do telocvične. Najprv som začala Pilatesom, no ten ma neohúril, zívala som pri kmitoch nohou, či rukou. Až objav zumbý ma pritiahol k názoru, že hýbať sa treba. Tancovanie pri hudbe vyplavuje vodopády endorfínov a potu!

Musím uznať, že šport je dobrý pre náš život, zdravie a odvádza našu pozornosť od sedenia pri internete, od škaredých myšlienok vyvolaných záhaľkou a nudou. Vďaka cvičeniu máme lepšiu kondičku, dobrú náladu, správnych ľudí za priateľov, skutočné a nie virtuálne zážitky.

Radka Frindtová

Internát - moje spomienky

Pri slove internát každého napadne niečo iné - odlúčenie od domova, povinnosti, škola, prechodné ubytovanie, dočasný domov, veľa zábavy alebo strašne veľa nudy. Ale čo napadne pri tomto slove mňa?..

Keď som sa rozhodla, že začnem študovať na ŠUV-ke v Ružomberku, vedela som, že budem musieť bývať na internáte. Zo začiatku to nebola veľmi pekná predstava, dokonca som bola presvedčená, že to bola moja najhoršia voľba v živote. Bála som sa, že si tu nenájdem dobré kamarátky, všetko bolo také neznáme. Keď som sem prvýkrát prišla, bola som prekvapená vybavenosťou internátu, ale aj prekvapená z prostredia, v ktorom mám prežiť ďalšie 4 roky svojho života.

Bála som sa všetkého nového - ľudí, vychovávateľiek, spolužiakov. Bála som sa, že nezapadnem a že si nenájdem nikoho, kto mi bude rozumieť.

No, mýlila som sa. Našla som tu ľudí, ktorých mám veľmi rada. Ľudí, s ktorými som zažila veľmi veľa zážitkov, úsmevov, ale aj pokarhaní.

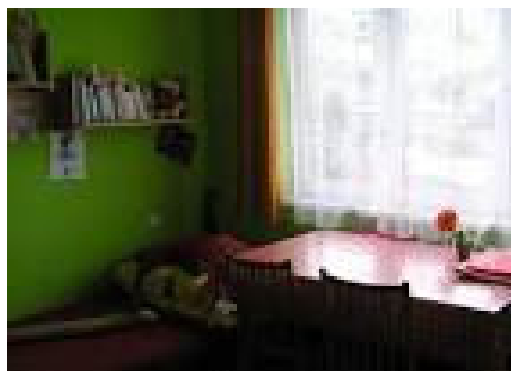
Prvý ročník bol hlavne o vzájomnom spoznávaní sa, nevedeli sme, ako to tu funguje. Aj keď sme o tom boli poučené, skúšali sme, ako ďaleko môžeme zájsť. V druhom ročníku sme mali viac povinností, a tak sme prestali vymýšľať, ako sa odpútať od školských povinností. Škola začala byť to hlavné, na čo sme sa zameriavali. No nielen škola, ale aj to, čo v živote chceme dosiahnuť, bolo pre nás vždy to hlavné. Aj keď priznajme si, puberta. Však kto nevie, aké to vtedy bolo!

Na internáte sa nám vždy snažili pomôcť naše pani vychovávateľky, ktoré sme mali radi, rešpektovali nás, boli ako naše druhé mamy, ktoré pri nás verne stáli a snažili sa nám pomôcť, ako mohli a za každých okolností. Aj keď niekedy sme ich hnevali a nie vždy to s nami mali také ideálne, ako by si to predstavovali. Mimoškolské aktivity na internáte boli vždy zaujímavé a plnohodnotné aktivity, ktoré nám spríjemňovali čas strávený vo voľnom čase. Všetky prednášky, na ktorých sme sa zúčastnili, nám dali do života niečo nové, poučili nás a dali nám možnosť stretnúť nových ľudí.

Taktiež zábavy a imatrikulácie, jesenná a jarná kráska, kde sme sa mohli kreatívne realizovať a hlavne dievčatá z odevného dizajnu prispeli k skúsenostiam a životným lekciám, ktoré sme si všetky museli niekde vyskúšať.

Internát pre mňa neznamena len dočasné ubytovanie, ale vychoval ma a dal mi veľa do života. Som vďačná za ľudí, ktorých som tu spoznala a ktorí do môjho života niečím prispeli. Som vďačná za skúsenosti, ale aj za tú samostatnosť, ktorú nás práve internát naučí najlepšie.

Mária Polčicová

Vianoce v internáte

Vianoce sú sviatky radosti, lásky, rodinnej pohody pri štedrovečernom stole. My sme si pripravili malú generálku s našou internátnou rodinou. Slávnostne sme si prestreli stoly, pani kuchárky nám uvarili vianočnú večeru. Spoločný vianočný večer otvorila pani riaditeľka, ktorá vo svojom príhovore zaspomínala na tradíciu Vianoc a zároveň nám popriala čarovné Vianoce u nás doma naplnené láskou, pokojom a šťastím. Kultúrny program nám pripravili naši spolubývajúci a pripomenuli sme si ním známy biblický príbeh o narodení nášho Spasiteľa. Záver programu tvorili koledy, ktoré sme si zanôtili spolu s našimi spevákmi. Po speváckom výkone sme boli odmenení večerou. Bola to ďalšia vydarená internátna akcia!

Na záver by sme vám chceli zaželať aj my plnohodnotne strávené chvíle v kruhu svojich blízkych, vianočnú pohodu bez sporov a hádok, veľa objatí a milých slov. Aby ste si našli čas na svojich starých rodičov, tety, ujav a ďalších príbuzných, na ktorých si nájdeme málo času počas roka. Lebo ani drahé darčeky nenahradia spoločne strávené chvíle.

Magické chvíle počas najkrajších sviatkov v roku Vám žela celá redakcia

Redakčná rada:

PaedDr. Zuzana Kenderová, Natália Rudincová, Radka Frindtová, Mária Polčicová, Zuzana Čupajová,
Alena Pavlíková

Grafická úprava:

Jakub Gallo